Desene de C. ŞTEFANESCU

HAPLEA L

19) Cum a învă

„Ce eşti, Hapleo ?" nu mă 'ntreabă
Vrând doar să se afle'n treabă.
„Eu sunt Haplea, îi răspund
Ba de loc chiar nu m'ascund,
La Hăpleşti eu m'am născut
Şi'n opt sate-s cunoscut.
— Lasă asta el, îmi zice
Ci să-mi spui îndată-aice
Din ce neam de oameni eşti ?
— Sunt din neamul din Hăpleşti"
De răspunsul meu râdea
Ş'apoi iarăşi mă 'ntreba :
„Eşti Tătar sau eşti Englez
Neam de Turc sau Japonez ?"

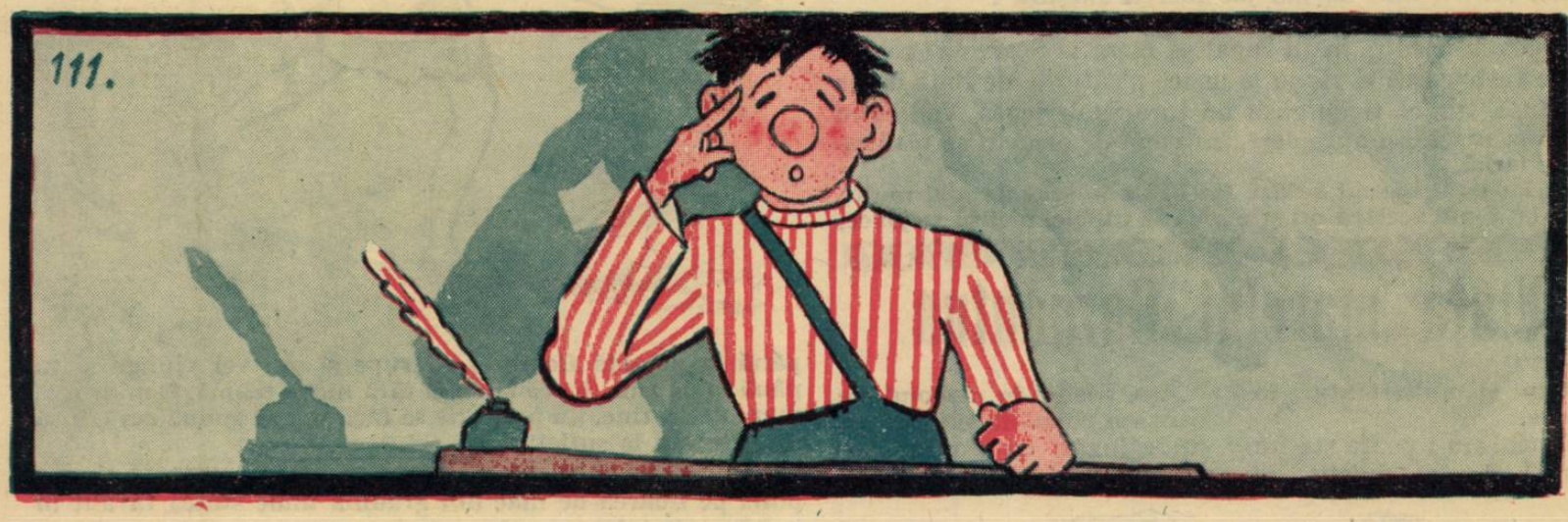

Eu atunci mă supăram
Şi răstindu-mă-i spuneam :
Trăncăneşti cam fără rost
Neam din neamul meu n'a fost
Tot ce spui, ci din bătrâni
Suntem toţi pui de Români.
— Bravo, Hapleo, brav de tine,
Eşti Român şi-ţi şade bine.
De-i aşa, te rog să-mi spui
Care-i litera ce pui
La Român, la început
La cuvântul cunoscut ?"
El aşteaptă însă eu
Socotesc prin capul meu :
O fi aia, o fi asta,
N'o găsesc, bat-o năpasta

Şi aşa când mă gândeam
Mă suceam şi mă 'ntrebam
Am simţit că la picior
M'a pişcat, m'a strâns de zor.
Sar în sus şi când privesc
Ştii, Moş Nae, ce zăresc ?
O dihanie de rac.
„Ce-ai cu mine mă, ce-ţi fac"
Il întreb, dar el grăeşte
Şi-mi răspunde pe răceşte :
„Eu de-aice nu mă mişc,
Ci mai rău am să mă pişc,
Dacă n'ai să 'nveţi îndată
Litera cea minunată,
Litera cu care eu
Imi încep numele meu